

Ο χάρτης των άστρων (4419)

Κάποτε κοιτούσα τον νυχτερινό ουρανό κι έβλεπα έναν απέραντο χάρτη. Ορμητικά ποτάμια, λίμνες και ωκεανούς που διέσχιζαν το σκοτάδι αφήνοντας αστραφτερές κηλίδες φωτός. Ένας ολόκληρος κόσμος ξεδιπλωνόταν τις νύχτες μπροστά στα έκπληκτα μάτια μου. Καθόμουν στο περβάζι ώρες ολόκληρες, ταξιδεύοντας παρέα με τα όνειρά μου: τη μια στιγμή ήμουν θαλασσοπόρος της Σελήνης, την άλλη αστροναύτης του γαλαξία. Με οδηγό ελπίδες και κρυμμένα ιδανικά, χωμένα κάπου στην άβυσσο της παιδικής μου ψυχής, ονειρευόμουν. Όταν κι οι τελευταίες ηλιαχτίδες χάνονταν από τον ορίζοντα, όταν πια ο πύρινος δίσκος είχε βυθιστεί στην θάλασσα και το ιώδες χρώμα του λυκόφωτος σκεπαζόταν από το σκοτάδι, τότε, τη στιγμή που οι περισσότεροι άνθρωποι αφήνονταν στην αγκαλιά του Μορφέα, εγώ αντιστεκόμουν στο βάρος των βλεφάρων μου και αγνάντευα συλλογισμένη τον ουρανό. Ανέπνεα από τη νυχτερινή αύρα και τα όνειρά μου αποκτούσαν κι αυτά πνοή, γίνονταν ολοζώντανα πλάσματα που με έσερναν σε κάποιο παράλληλο σύμπαν.

Ζούσα διπλή ζωή. Αυτή της αλήθειας κι εκείνη της ψευδαίσθησης, της παιδικής αθωότητας και της ξεγνοιασιάς. Στους κόσμους που σάλπαραν τα πλοία της φαντασίας μου όλα φάνταζαν μαγικά. Οι άνθρωποι χαρωποί, τα παιδιά γελαστά, ο ήλιος λαμπρός και η φύση παρθένα. Οι λέξεις έκρυσαν απόφιο χρυσάφι, γέμιζαν την ψυχή μου με θησαυρούς. Αγάπη, αλληλεγγύη, συμπάρσταση, ανιδιοτέλεια. Κανένα ψεγάδι δεν υπήρχε στην ουτοπία του μυαλού μου. Μόνο αγάπη. Γέμιζε τα χωράφια με κατακόκκινες παπαρούνες, τα σπίτια με ζεστό φαγητό και πνιγμένα χαχανητά, τους λόφους με μαλακό χορτάρι και τα ποτάμια με πολύχρωμα ψάρια. Η αγάπη έθρεφε κάθε πτυχή της ζωής.

Μια μέρα πήγαινα σχολείο περπατώντας και ταξιδεύοντας παράλληλα στο μυστικό μου καταφύγιο, τον δικό μου κόσμο της νύχτας. Θυμάμαι σφύριζα χαρούμενη ένα εύθυμο τραγουδάκι. Και τότε το είδα... Εκείνο το παιδί που άλλαξε για πάντα την ζωή μου. Μαλλιά σαν το κάρβουνο, δέρμα σκουρόχρωμο, καλυμμένο από στρώματα βρωμιάς, μύτη γαμψή που οσφραϊνόταν λαίμαργα τον αέρα. Κόκαλα προεξείχαν σε κάθε σημείο του σώματός του, στα γόνατά του πληγές και στα μπράτσα του μελανιές. Κι εκείνα τα μάτια... Ποτέ δεν θα ξεχάσω τα γκρίζα του μάτια έτσι όπως ήταν βαθουλωμένα στο κρανίο του. Έμοιαζαν νεκρά, απομεινάρια μιας παλιάς λάμψης που έσβησε. Ανάμεσα στις ίριδες σάλευαν απειλητικά σκιές θλίψης και απόγνωσης. Δεν υπήρχε φως ούτε μια στάλα. Τα δάχτυλά του ψηλάφισαν επιδέξια τις πλαστικές σακούλες στο εσωτερικό του κάδου απορριμμάτων.

Φοβήθηκα. Το ομολογώ πως τρόμαξα από το θέαμα του αποσκελετωμένου αγοριού που έψαχνε φαγητό ανάμεσα στα σκουπίδια. Δεν είχα συνηθίσει σε τέτοιες εικόνες. Στο σπίτι μας το φαΐ περίσσευε κι οι κοιλιές μας ήταν πάντα χορτάτες. Δεν είχα σ'

αλήθεια ποτέ διανοηθεί πως υπήρχαν άνθρωποι που πεινούσαν. Και να, όμως, που στεκόμουν μπροστά σε ένα παιδί θερισμένο από το τέρας της πείνας.

Άρχισα να πανικοβάλλομαι. Οι παλμοί μου είχαν αυξηθεί, τα χέρια μου είχαν ιδρώσει. Πλησίασα διστακτικά προσπαθώντας να μην προκαλέσω θόρυβο. Νόμιζα πως τα είχα καταφέρει να περάσω απαρατήρητη και ανάσaina νοερά ανακουφισμένη. Αλλά τότε, το αγόρι με τα γκρίζα μάτια γύρισε και με κοίταξε. Για μια μονάχα στιγμή το βλέμμα του κλειδώθηκε στο δικό μου. Ο πόνος του με διαπέρασε σαν κοφτερό μαχαίρι. Η απελπισία καθρεφτιζόταν στα μάτια του. Δεν μίλησε, αλλά ήταν σα να ούρλιαζε μέσα μου «Βοήθεια!». Πάγωσα. Έμεινα μαρμαρωμένη, ανίκανη να χωνέψω τη θλίψη και τη στενοχώρια μου για εκείνο το καχεκτικό παιδί που δεν είχε να φάει, ενώ εγώ σχεδόν πάντα άφηνα γεμάτο το πιάτο με τις φακές και μετά το πέταγα στα σκουπίδια.

Ωστόσο δεν έκανα τίποτα γι' αυτό. Μόνο το έβαλα στα πόδια, κυνηγημένη από τον παράλογο φόβο πως αν εξαφανίσω την εικόνα του αγοριού από τα μάτια μου, τότε όλος ο πόνος θα σβήσει. Ήμουν δειλή. Η συνειδητοποίηση με έκανε να επιβραδύνω. Μα γιατί δεν τον βοήθησα; Γιατί δεν του χάρισα το κολασιό μου; Άρχισα να βαδίζω προς την αντίθετη κατεύθυνση με μια ισχυρή αποφασιστικότητα. Θα καταλάγιαζα την πείνα εκείνου του παιδιού κι εγώ έμενα εγώ νηστική. Άρχισα να τρέχω, ντροπιασμένη από την προηγούμενη φυγή μου. Έστριψα στη γωνία με κατεύθυνση τους κάδους απορριμμάτων με αναπτερωμένο ηθικό. Το βλέμμα μου διερεύνησε το χώρο, αλλά δεν εντόπισε κανένα σημάδι του αγοριού. Είχε φύγει. Είχε χαθεί σαν τον αιθέρα. Η απογοήτευση με τύλιξε σαν τα πλοκάμια ενός τέρατος. Ο πόνος ήταν διπλάσιος, πιο ισχυρός, με λύγισε και ανάγκασε τα μάτια μου να δακρύνουν.

Για την υπόλοιπη μέρα η εικόνα του αποσκελετωμένου παιδιού είχε καρφωθεί στο μυαλό μου, είχε παγιώσει τη σκέψη μου στο δίχτυ ανάμεικτων συναισθημάτων. Όταν εκείνη τη νύχτα προσπάθησα να ταξιδέψω στον ονειρικό μου κόσμο, δεν τα κατάφερα. Ένα ζευγάρι γκρίζα μάτια με καταδίωκε. Τις επόμενες νύχτες επαναλήφθηκαν τα ίδια. Φαίνεται πως η σκληρή πραγματικότητα είχε υποτάξει για τα καλά την φαντασία μου. Ο κόσμος μου αποδείχτηκε εύθραυστος, σαν ένα χάρτινο καρabάκι που αγγίζει το νερό.

Στα χρόνια που ακολούθησαν η αλήθεια ρίζωσε για τα καλά μέσα μου. Χόρτασα πια από εικόνες πεινασμένων, άστεγων, ρακένδυτων. Η θλίψη σμιλεύει τα πρόσωπά τους, δημιουργώντας βαθιές χαρακιές. Όταν τους βοηθάς είναι ικανοί να φιλήσουν ακόμη και τα πόδια σου, ενώ το μόνο που κάνεις είναι να κατευάσεις για λίγο την απόγνωση της ψυχής τους. Το βλέμμα τους απλανές, οι αναστεναγμοί τους βαθιοί. Όσο όμως κι αν προσπαθώ, ποτέ μα ποτέ δεν έχω αντικρίσει τα γκρίζα μάτια που στοιχειώνουν τα όνειρά μου. Πνιγμένη στην θάλασσα των ενοχών μου, παλεύω να βελτιώσω τουλάχιστον την ζωή άλλων πεινασμένων αγοριών που αναζητούν τροφή στα

σκουπίδια. Μερικές φορές τα καταφέρνω. Άλλες πάλι η μετάνοια με καίει σαν το πυρωμένο σίδηρο.

Τώρα πια, όταν κοιτάζω τον χάρτη των άστρων, δεν ονειρεύομαι, αλλά ελπίζω. Ελπίζω πως κάποια μέρα η αμείλικτη πραγματικότητα θα καταφέρει να αγγίξει έστω κι ένα κομμάτι της ουτοπικής παιδικής μου ηλικίας. Ελπίζω πως δεν θα βλέπω πια άνεργους, άστεγους, πεινασμένους. Ελπίζω πως η ανθρώπινη αξιοπρέπεια θα υπερισχύσει κι ο καθένας θα χαράξει την πορεία του στον δρόμο της ισότητας και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Μερικοί λένε: φρούδες ελπίδες. Μα εγώ απαντώ: dum spiro spero - όσο ζω ελπίζω.